

NA CESTĚ

ANEB (NE)FÁDNÍ ŽIVOT
VĚČNÉ OPTIMISTKY

ANDREA PEKÁRNOVÁ

pointa

Na cestě

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

● ■ **pointa**

Andrea Pekárnová

Na cestě – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Na cestě
aneb (ne)fádní život věčné optimistky
Andrea Pekárnová

NA CESTĚ

ANEB (NE)FÁDNÍ ŽIVOT
VĚČNÉ OPTIMISTKY

ANDREA PEKÁRNOVÁ

● ■ **pointa**

2022

Tuto knihu věnuji své mamince.

PODĚKOVÁNÍ

Cestování životem je dřina. Když máš ale kolem sebe milující a veselé bytosti, může to být i psina.

Děkuji z celého srdce své rodině, že mě v tom bláhovém snu vydat knihu velmi podpořila. A děkuji mamince za její rozhodnutí si mě ponechat. Bylo to to nejlepší, co se mi mohlo v životě stát.

Děkuji všem příznivcům v předprodejové kampani. Vy všichni jste pochopili, že jen díky vám se může tato kniha narodit a spatřit tak světlo literárního světa. V té době jsem si plně uvědomila, že nejsem sama a že mám kolem sebe úžasné hvězdičky, které mi rozzáří život. Vy všichni jste moje HVĚZDY.

Neskutečné DÍKY patří „štědrým podporovatelům“, kteří si utáhli opasek, poždívali svoje peněženky a bankovní účty a vrazili do mě majlant. Děkuji Alence Švarcové, Mišulce Manové, Davčovi Vosáhlovi, Stáničce Demjanové a Jiřince Trepešové.

Velké poděkování bych ráda věnovala nakladatelství Poin-ta. Netušila jsem, s jakou lehkostí se dá kniha vydat a uskutečnit si tak svůj sen.

Děkuji moc Simče Dědourkové za její nádherné zpracování obalu knihy. Právě obal je to první, co musí upoutat čtenářovu pozornost. Součástí ztvárnění je i krásná kresba Mišky Kadounové, která mě přesně vystihuje.

Děkuji všem čtenářům, kteří si pořídili moji knihu a já pevně doufám, že po jejím přečtení nedojdete k názoru, že to nestálo za to. 😊

S láskou vaše A.

Jsem na cestě,
jdu po poli i po městě.
Jdu sama životem
a netrám blahobytem.
Cesta se klikatí,
ať jsme velcí nebo malinkatí.
Za každým horizontem
čeká cesta dolů.
Pokud netočíme správně volantem,
namelem si hubu!

Andrea Pekárnová

Pár slov pro muže

Možná nejsi její první, ani poslední, ani jediný.

Už milovala a může milovat znovu.

Ale jestli tě miluje teď, na čem jiném záleží?

Není dokonalá, to ani ty nejsi, a možná ani nejste dokonalým párem, ale jestli tě rozesměje, přiměje věci rozmýšlet, jestli přijímá, že jsi jen chybující člověk, neopouštěj ji a dej jí vše, co můžeš.

Možná na tebe nemyslí každou vteřinou, ale dává ti svou část, o které ví, že jí může zlomit srdce.

Tak jí neubližuj, neměň ji, neanalyzuj a neočekávej víc, než může dát.

Směj se, když tě dělá šťastným, dej jí vědět, když z ní šílíš, a postrádej ji, když tu není.

P.S.: Platí to i opačně.

Bob Marley

Obsah

Úvod.....	13
Narození člověka.....	14
Začátek cesty.....	18
Dětství.....	22
Období puberty.....	50
První láska.....	57
Seznámení.....	61
Moje lásky.....	66
Pracovní úspěchy a neúspěchy.....	80
Osudová láska.....	92
Osamění.....	102
Baruška.....	125
Navždy.....	130
Nový život.....	137
Vítej.....	154
Maminkovství.....	158
Osamostatnění.....	168
Štěstí a zmatek.....	172
Psí štěstí II.....	189
Doslov.....	194

Jmenuji se Agáta

Myšlenka sepsat tento příběh mě, popravdě řečeno, přepadávala už dávno v minulosti. Ještěže jsem to neudělala, protože by v tomto příběhu nebylo vše, co se událo v posledních letech... a že se toho událo. Nevěřím úplně stoprocentně na mystické věci, resp. jsem ten typ, pro který co je hmatatelné, je uvěřitelné. Takže některé formy, jako jsou věšteství, hypnóza, reinkarnace... Fakt by mě sakra zajímalo, čím jsem byla v minulém životě a co jsem prožila. Protože buď to musel být ukrutně nudný život, a proto ten současný je napěchovaný jak Krakonošova fajfka, nebo jsem naopak žila život, který byl bujarý, ale zřejmě jsem nedokončila něco, co mám za úkol v tomto životě dokončit. Ale kdo mi řekne, jaký je to úkol? Nesnáším úkoly.

Mým současným životem mne provázejí pohádky, myslím tím opravdu pohádky sepsané před dávnými dobami a dochované až k dnešním dětem. Mají skutečně své moudro. Proč je mám tolik ráda? Mám je ráda ne proto, že všechno skončí dobře, ale proto, že velmi často většina z nás musí nejdřív projít tím zlem a peklem a pak nastane to krásné, to vysněné, to pohádkové... věřím tomu!

Pohádky jsou víc než důležité, ne proto, aby nám vyprávěly, že existují draci, ale proto, aby nám ukázaly, že draci se dají porazit.

A že můj život opravdu (zatím) pohádkový nebyl...

Narození člověka

Zajímalo by mě spoustu věcí. Zajímalo by mě třeba, jestli když človíček přichází na svět, vnímá opravdu svět, do kterého přišel, plnými smysly, které v tu chvíli umí použít. Jestli se v jeho dušičce už něco odehrává. Očima toho asi moc nevnímá, jen to všudypřítomné světlo, na které v tom krásném a pokojném prostředí v bříšku nebylo zvyklé. Není od věci, když v dospělosti člověk řekne „já bych se chtěla vrátit k mamince do bříška“. Co malý človíček určitě vnímá, jsou hlasy. Hlas té, která k nám promlouvá celých devět měsíců. No, někdy trochu méně. To v tom případě, že maminka žije svůj život, aniž by tušila, že se v ní už dávno dotváří a vyvíjí nový život. Že v ní roste malý vetřelec. Jednoho dne zjistí, že i přes veškeré snahy o nepočítání tam ten vetřelec je. V lepším případě se naopak snaží mít vetřelce v bříšku, a když to zjistí, není podle mne větší štěstí.

Pak také může vnímat doktora, který říká: „No tak, maminko, je to holka a teda ta je veliká. Ta vám bude jednou šacovat letadla.“ Ha, ha, ha... tuhle větu jsem opravdu v dětství slyšela bambilionkrát.

Smích je prý všelék. Neměli bychom jím šetřit. Zaprvé nám prokazatelně prodlužuje život a pak taky není větší zadostiučinění než nasrat všechny okolo svým neustálým optimismem a smíchem. Při otázce „jak se máš“ doporučuji odpovídat „lépe už se ani mít nemůžu“!

A já se toho asi držím už od narození. Samozřejmě si to nepamatuju, ale jak se říká, maminka má vždycky pravdu.

A podle vyprávění mojí maminky, jsem byla vysmáté dítě v každé situaci. Že jsem byla krásné miminko, to je samozřejmě naprosto jasné.

Miluju fotky. Fotky, ty staré, ze starých foťáků, kde vyfočení jednoho filmu byla sázka do loterie. Vyjdou ty fotky, nebo nevyjdou? Vytáhnu dobře ten kinofilm z foťáku, aby se mi neozářil a já si nenechala vyvolat jen fotky s názvem šed', šed', trošku něco poznávám?

Fotka vyvolá identické vzpomínky na danou chvíli. Vyvolá vzpomínky na slova, na gesta, vybaví se nám, co jsme v tu chvíli slyšeli a co jsme cítili.

A právě z fotek z mého miminkovství na mě dýchá taková radost a ten smích je všudypřítomný. Miminkovský smích je nezáludný, je autentický, je čirý. V dospělosti už bývá takového smíchu méně, protože jsme ovlivněni určitými negativními zážitky, které v nás zanechávají stopu. Já se držím jednoho přísloví.

Život je jako jeviště a ty jsi klaun... i když srdce krvácí, ty se musíš smát!

Ale abych nebyla zase tak happy. Pláč přišel také. A víte kdy? Když přišel jednoho krásného dne čert. Byl fakt děsnej, a to v té době nebyli krampusáci. Čerty bych posílala jen na opravdu hodně velký sígry, ostatním bych co nejdřív vysvětlila, že pod tou maskou je upocený hodný strejda nebo táta a že to dělá jen proto, aby vystrašil zlobivé dítě, ale v jádru mu je jasné, že takové zlobivé dítě se za týden nebo měsíc oklepe a jede si dál ve svém zlobivém režimu, čert nečert.

Pláč také přišel, když mi vzali jídlo. Sotva jsem chodila, už jsem prý žužlala pod stolem kus kuřete a tvářila jsem se přitom, že větší rozkoše nemůže být. Nemůžu říct, že by mi to

vydrželo dodnes, ale nemám-li pravidelný přísun papáníčka, jsem nerudná.

Na miminkovství je krásné to, jak všichni okolo, včetně vás, vidí vše růžovými brýlemi. Já, ta je krásná. A jaký má krásný michellinky na těch nožičkách. No a ty její kukadla. A jak nám krásně přibírá. No, ta je šikovná, už umí... My to v té době asi vidíme stejně, nemáme proč se cítit jinak než spokojeně, bezstarostně, s láskou opečovávání a zcela milovaně. Otázka je, co z těchto věcí nám zůstane v budoucím životě. Co nás ovlivní natolik, že budeme jiní. Co ovlivní ty okolo nás, že budou jiní. Pravdu měla Forrestova máma:

Život je jako bonboniéra. Nikdy nevíš, co ochutnáš.

Životní cesty jsou nám zřejmě nějak daný, některé můžeme změnit, sejít z cesty, nebo jen nepatrně ovlivnit jejich směr. Která je ale ta správná, v tom nám nikdo neporadí a my to zjistíme až na samém závěru naší životní cesty.

Od roku 1996 pracovali americký fyzik a emeritní profesor v oblasti anesteziologie a psychologie Dr. Stuart Hameroff a sir Roger Penrose, matematický fyzik na Oxfordské univerzitě, na teorii kvantového vědomí, v níž tvrdí, že duše je udržována v mikrotubulích mozkových buněk.

Tito dva vědci věří, že lidský mozek je biologický počítač, na kterém běží program našeho vědomí. Tento program však není ukončen smrtí.

Dále se oba vědci dohadují o tom, že to, co lidé vnímají jako „vědomí“, je ve skutečnosti výsledkem efektů kvantové gravitace uvnitř mikrotubulí.

Oba badatelé tento proces nazvali *Orchestrated Objective Reduction*, neboli *Orch-OR*.

Tato teorie naznačuje, že poté, co se lidé dostanou do fáze známé jako klinická smrt, mikrotubule v mozku ztratí svůj kvantový stav, přesto však stále zachovají informace, které jsou v nich uloženy.¹

Jak říkám, nevěřím na reinkarnaci, ale pokud je to pravda, chci se v příštím životě narodit jako můj pes, anebo jako pták... už teď vím, koho bych posrala jako prvního!

1 www.echo24.cz

Začátek cesty

Moje maminka Anežka prožívala šťastné dětství v úplné rodině se svými rodiči a bráškou. Na všechny byla hodně citově fixovaná. Její tatínek, můj děda Josef, ji vychovával v přísném režimu a přivedl ji ke sportu. Hrála závodně basket. Sport velmi vhodný pro čahouny. Taky jsem tyto připomínky slýchávala v dětství. Takže to byla letadla, basket a taky takový to: „No, ty jsi zase vyrostla Agátka. Kam ty jen porosteš?“

No tak dotáhla jsem to na 182 cm.

Maminka byla krásná, řekla bych, že dost sexy. Úplně mě fascinují ty vyčesaný drdoly, které se dřív nosily. Prodloužilo ji to o dalších minimálně deset centimetrů. V basketu byla velmi úspěšná, ale v pubertálním věku se kvůli té výšce dostavily zdravotní potíže a mamka dostala od lékařů na vybranou. Buď zdravá záda a kyčle, ale bez sportu, nebo sport na vrcholové úrovni, ale s podlomeným zdravím do budoucna.

Rozhodnutí tak bylo jasné. Vrhla se na studium a vystudovala pedagogickou školu.

Můj táta Franci prožíval dětství v úplné rodině. Moc informací nemám, protože mi byl dlouhou dobu záhadou. Byl vtipný, šarmantní a byl jižanský typ.

Poznali se při nějaké pracovní příležitosti. Fakt toho moc nevím, jen že to byla velká láska a z té velké lásky se jednoho dubnového dne narodila Agátka. Ještě před narozením byla

dohodnutá svatba, prakticky bylo vše už sjednané. Vše by klaplo a já bych asi bývala někde úplně jinde, než dnes jsem, nebýt toho, že můj táta se zjevil přede dveřmi a oznámil z naprosto nepochopitelných důvodů mamce, že si ji nevezme. Byl u toho mamky bratr, který mamku nade vše miloval, a tak se chopil situace a zkopal ho ze schodů dolů. Protože nebyl jiný ženich tak narychlo k mání, byl se svatbou učiněn krátký, ale o to bolestivější konec.

Později se ještě táta vyjádřil, že ani nechce to dítě. Moje maminka ale měla oporu ve svojí mamince a tátovi a rozhodla se, že si dítě nechá.

Tak tady to vidíte, jak jednoznačně vás ovlivní už to, co se odehraje před vaším narozením. Mohla jsem být jedno z mnoha nepodařených a nechtěných dětí a skončit kdesi v nemocničním kýblu s nápisem „kontaminovaný odpad“. Nebo se narodit sice napůl nechtěně, ale přece jen, milující mamince, která vzala vše na svoje bedra. A musím říct, že to chtělo dostatek odvahy a kuráže.

A tak mi přijde, že už tenhle můj divný začátek poznamená můj celý nefádní život.

Jak se ukázalo, babička z matčiny strany hraje nejdůležitější roli v životě dítěte. Nejenže zprostředkovává nejdůležitější znalosti, zkušenosti a lásku, teplo a péči. Tento vztah je mnohem hlubší. „Je prokázáno, že děti dědí genetickou zásobu prarodičů a babiček, stejně jako rodiče dědí DNA svých prarodičů a babiček. Proto se často stává, že se naše děti podobají zemřelým příbuzným,“ řekl genetik. Odborníci také potvrdili, že děti zís-

